

[Aage Frandsen.]

hvervslivet, end at gøre det fordækt på den måde, som der er tale om i regeringens forslag, at man lader, som om lønmodtagerne får det, de alligevel ville have fået.

Hvad angår de tanker, som har været fremme fra konservativt hold og fra centrum-demokraterne, og som indeholder en eller anden form for opsparingsordning, som vi jo kender godt nok til at vide om, at de primært kommer dem til gode, som kan udnytte opsparingsordningerne, dvs. dem, der har det økonomisk bedst i øjeblikket, mens de, der har det økonomisk dårligt, ikke kan udnytte opsparingsordningerne, hvad angår disse tanker, ved jeg ikke, om man kan lave nogle opsparingsordninger, der ikke har det indhold, i vort nuværende samfund, men så vil det være interessant at se det. Jeg tvivler stærkt på det.

Den konservative tanke om at forbedre afskrivningsreglerne synes jeg heller ikke, for at sige det mildt, er acceptabel. Det er simpelt hen igen et forsøg på at stille erhvervslivet bedre, det erhvervsliv, som har næsten hele formuen her i landet på bekostning af lønmodtagerne. Skal man igen til at give dem mere? Det er jo åbenbart, at for mange partier her i folketinget og også for regeringen er holdningen i dag den, at man skal styrke jordejerne, man skal styrke kapitalejerne — det er specielt i disse forslag — man skal styrke ejendomsbesidderne, og hvem må betale? Ja, det er de grupper i samfundet, som hverken er jordejere, kapitalbesiddere eller ejendomsbesiddere. Det er det, som man i gængs sprog kan kalde klassepolitik, og vi har formentlig ikke set noget lignende her i landet i dette århundrede, måske med en enkelt undtagelse, nemlig den nuværende statsministers partifælle hr. Madsen-Mygdal, som vel nok står for noget af den mest renlivede borgerlige, liberale politik i ordets også negative forstand, som vi har set i vort århundrede.

Derfor må mit parti afvise og kan ikke tilslutte sig de tre forslag fra regeringen om indgreb over for den automatiske dyrtidsre-

gulering, netop med henvisning til de tre ting, jeg omtalte tidligere, nemlig for det første, at de ikke angriber inflationskilden — tværtimod styrker regeringen på anden vis inflationen i samfundet — for det andet at de er et indgreb over for indgåede aftaler, og for det tredje at de har klart uheldige fordelingspolitiske konsekvenser, som netop også er det, vi ser i en række andre af regeringens forslag.

Det, som karakteriserer regeringens forslag, er, at de tager fra dem, der har lidet, og giver til dem, der har meget. Hr. Melchior anvendte et bibelcitater i forbindelse med de hellige køer. Jeg er ikke særlig bibelkyndig, men jeg kan i hvert fald huske noget i retning af — og jeg tror, det er rigtigt at karakterisere regeringen på den måde — at den, der har for meget, ham skal der gives mere, og den, der har for lidt, fra ham skal den smule tages, han har. Det er nogenlunde det, som regeringen gør med disse forslag, og det er det, regeringen har gjort med en række andre forslag, som vi har set her i folketinget.

Jens Møller (KrF):

Som vi allerede sagde under den forrige debat, er kristeligt folkeparti positivt indstillet over for regeringens forslag, og jeg skal derfor ikke holde noget langt foredrag her, men kun trække nogle af de vigtigste punkter frem.

Vi er overbevist om, at regeringens forslag sammen med en effektiv pris- og avancelov vil kunne medvirke til at nedbremse den priseksplosion, som vi i øvrigt er godt i gang med allerede, den priseksplosion, som vi alle må være interesseret i at få standset, ikke mindst lønmodtagerne.

Det er jo en kendsgerning, at lønmodtagerorganisationerne endnu ikke er blevet overbevist, men det hænger måske sammen med, at de tal, de er kommet til, de beregninger, LO har foretaget, er noget anderledes end dem, vi har fra regeringens hånd. Indtil andet er bevist, må vi vel regne med, at det er regeringens tal, der er de rigtige, og hvis